

Forslag, maa den siges at være i allerhøjeste Grad ufyldstgørende. De ærede Forslagsstillere ere komne noget paa Kant med det Forhold, hvor den paagældende, der skal understøttes, har Formue. De komme endog saa til det Resultat, at en Mand, der ejer 50,000 Kroner og ikke bestiller andet end at hæve Renten af sine Penge, som jo maa sættes til under 2,000 Kr., skal, naar han kommer til Stade ved Ulykkestilsælde, nyde en Understøttelse af Staten, der kan gaa temmelig betydelig op, indtil 1200 Kr., hvis han bliver fuldstændig Invalid. Han beholder sine Renter fuldtud; han har faktisk ikke benyttet sin Arbejdskraft, men der til kan der sikkert ikke tages Hensyn, det er en given Ting. Omkommer han, faar hans Enke, som beholder de samme Renter, som han havde, yderligere 450 Kr. + 180 Kr. til hvert af Børnene, naar man sætter Indtægten til 1,800 Kr. Dette er et Resultat, som dog ikke kan accepteres, og som de ærede Forslagsstillere sikkert heller ikke selv vil acceptere. Men paa den anden Side er det ogsaa givet, at de, hvis de ikke vil acceptere disse Resultater, vilde faa store Vanskeligheder ved at ordne Forholdet, naar de paagældende have Formue, selv om den ikke er saa stor, som jeg her har forudsat. Hovedsagen bliver dog dette, at vi maa have en Grund til, at Staten skulde overtage denne Forpligtelse; men den savner jeg fremdeles. For mig staar det saaledes, at det er en Opgave, hvorpaa Staten ikke kan indlade sig. Man kan ikke give Staten en saadan Opgave, at den skulde garantere enhver ikke formuende Person, der kommer til Ulykke, for Følgerne deraf. Dermed gaar man langt ud over, hvad der overhovedet kan blive Statens Opgave.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(H. Jensen): Den ærede Minister lyste efter en anden Grund end den, jeg angav i mit Indledningsforedrag, til, at Staten skulde overtage en Forpligtelse til at forsyne de forulykkede, medens den til Gengæld fik Ret til at udskrive en ny Skat. Det forekommer mig — saaledes har jeg alle Tider set paa denne Sag — at alle den Slags Byrder bør overtages af Staten. Kunde man paa en eller anden Maade flytte Fattigvæsenet fra Kommunerne over til Staten, tror jeg, at man flyttede det derhen, hvor det hører hjemme. Byrderne bleve da fordelte paa samtlige Landets Borgere og kom ikke til at trykke en Kommune pekuniært til Jorden, medens en anden Kommune bar dem med Lethed. Samme Grund turde der ogsaa

være til, at flytte nogle af de Byrder over paa Staten, der nu falde paa Kommunerne paa Grund af Ulykkestilsælde. Dette forekommer mig at være ganske naturligt. Det er ganske vist — og den ærede Minister sagde det ogsaa — at der bagved ligger en Statskat, en Skat direkte til Staten. Det Bartt, hvortil jeg hører, har ingen Sinde lagt Skjul paa, at det vilde være retfærdigt at komme til en direkte Indkomst- og Formueskat til Staten, idet man ad denne Vej vilde komme til at bære Statsudgifterne paa en mere naturlig Maade, end de nu for Tiden bæres, og da man har Vanskelighed ved at faa indført en stigende Skala, som der absolut er det retfærdigste, er det ganske naturligt, at man søger at begrænse Skatten til de højere Indtægter, saaledes som det her er gjort. Dette forekommer mig at maatte være et tilstrækkeligt Svar. For øvrigt har jeg jo udtalt i mit forrige Foredrag, at Hensigten med dette Lovforslag er at søge at faa Diskussionen rejst paa ny om dette Spørgsmaal, og jeg udtalte klart og tydeligt, at vi ikke fremstattede Forslaget som noget fuldkomment, men kun som et Grundlag for en Diskussion. Jeg vedbliver ogsaa at tro, at der trods de forfærdelige Tal, som det ærede Medlem fra Aalborg (Bramsen) fremkom med, i Lovforslaget foreligger et Grundlag, som kan bruges; et Grundlag, som kan løfte os ud over de Vanskeligheder, Sagen hidtil er strandet paa. Thi naar Vanskelighederne ved Regeringsforslaget ikke vare større, end at de kunne have været overvundne, som den højtærede Minister udtalte, indser jeg virkelig ikke, hvorfor denne Sag nu har hvilet i saa mange Aar, hvorfor Regeringen siden 1891 ikke har rørt ved den, men ladet den gaa fuldstændig i Glemmebogen, og jeg ser ikke, hvorfor det ærede Medlem fra Aalborg, med sin store Ærlighed til Sagen og med sin store Kundskab paa dette Omraade, ikke har draget den frem fra Glemmelsen. Det er ganske ejendommeligt, forekommer det mig, at det ærede Medlem kan sidde her i Tinget i 3 Aars Tid, og at hans Udtalelser, hver Gang denne Sag kommer frem, nærmest gaa i Retning af at slaa ihjel. Saaledes har det været her i Dag. Ærede Medlemmer vilde have hørt, hvorledes det ærede Medlem fra Aalborg paa ethvert Punkt søgte at vise, hvor umuligt Forslaget var. Der ligger jo samtidig med dette Forslag et andet Forslag paa Tingets Bord, og den højtærede Formand har jo givet Ret til at omtale dette Forslag under Diskussionen. Jeg skal derfor vende mig lidt til dette Forslag, fordi det fortæller en Historie, som dog lyser lidt